

dere Bægt paa det; thi egentlig falske Dokumenter forekomme jo heldigvis meget sjældent, og naar Obligationen udviser, at den, da den blev underskrevet, havde det samme Indhold, som den har i det Dieblit, Udpantningen skal ske, maa man kunne lade sig nøje med de Vedkommendes Underskrift som Bevis. Naar det bemærkes her i min Nærhed, at Bitterlighedsvidner ikke skulle kjende Indholdet, da er dette neppe rigtigt; thi jeg tror, at det er meget vigtigt, at Bitterlighedsvidnerne vide, hvad det er for et Dokument, de have underskrevet, og kjende dets Indhold, om ikke i alle Specialiteter, saa dog i dets væsentligste Punkter; Underskriften er jo ikke alene til Bitterlighed for, at Vedkommende har underskrevet sit Navn. — Da jeg nærmest har reist mig for at bringe den høitærede Minister min Tak, skal jeg slutte med det Ønske, at Sagen usforandret maa gaa igjennem Landsthinget, og at dette Lovforslag saaledes maa have det Fortrin fremfor mange andre Lovforslag, der ere forelagte i denne Session, at det kan ventes, at det vil komme ud som Lov.

S. Pedersen: Jeg har en Følelse af, at der har været vigtige Grunde tilstede for at foreslaa en Bestemmelse som den, der findes i § 15 om Udlæg uden Grundlag af Dom eller Forlig. Jeg erkjender, at der er vægtige Grunde tilstede i Forholdene, saaledes som de ere; men paa den anden Side kan jeg ikke tilbageholde mine Betænkkeligheder ved de Følger, som Bestemmelsen kan afstedkomme. Jeg følger mig overbevist om, at hvis denne Bestemmelse havde eksisteret under Efterveerne af Pengekræsen i 1857, vilde mangen Mand have set sin Eiendom under Eksekution, som nu blev reddet paa Grund af den Beskjæmmelse, som Lovgivningen afgiver til at vinde Tid; thi, kommer Tid, kommer jo Raad. Men paa den anden Side erkjender jeg, at, da den bestaaende Tilstand er den, at Pengene blive mere og mere tilbøjelige til at trække sig bort fra de faste Eiendomme, er det vanskeligt at afgjøre, hvilket af disse to Hensyn der maa tillægges størst Vægt; det kan derfor ikke være min Lante at ville gjøre nogen Modstand mod Bestemmelsen, men jeg har dog fundet mig foranlediget til at udtale min Betænkkelighed ved denne Bestemmelses Gjennemførelse. — Jeg for sig tror jeg ikke, at den Bestemmelse, som den sidste erede Taler fremhævede, at det skal være tilstrækkeligt for, at en Pantobligation kan faae denne Virkning, at den er indgaaet for Bitterlighedsvidner, skulde medføre nogen Fare; thi, naar man huffer paa, at Bitterlighedsvidnerne kun skulle bevidne, at rette Vedkommende have vedkjendt sig deres Navnes Underskrift, uden at de skulle staa til Ansvar for, hvad Dokumentet indeholder, tror jeg, at Bestemmelsen er fuldt forsvaerlig. Man har vistnok ingen Exempler paa, at der er gjort Forsøg med Forsalfkning af saadanne Dokumenter, der give Pant

i faste Eiendomme. Paragrafen forekommer mig som sagt at have ikke saa liden Betænkkelighed, men jeg skal dog ikke gjøre noget Forsøg paa at faae den forandret, hvad der vel ogsaa vilde være ønskeligt.

N. P. Hansen: Jeg skal ligesom de foregaaende erede Talere udtale min Tak til den høitærede Justitsminister for Indbringelsen af nærværende Lovforslag, som jeg tror vil bevirke en hurtigere Afgjørelse i mange Tilfælde, hvor Afgjørelsen hidtil ikke har været saa hurtig som ønskelig. Medens jeg fuldkommen tiltræder den Paaskjønnelse, som de foregaaende Talere have udtalt af de Bestemmelser, der indeholdes i Lovforslagets § 6, skal jeg dog tillade mig at omtale en Præstation, som jeg for Øvrigt ikke betvivler, at Lovforslaget paa Grund af sit hele Indhold omfatter som en Udpantningsgjenstand, men af hvilken dog kun en speciel Act er nævnt i § 1 Nr. 10 c.; det er Aftægtsydelse. Denne Ydelse findes vel, som sagt, opført paa det nævnte Sted, men kun med en væsentlig Begrænsning, idet der der kun nævnes den Aftagt, der er betinget til Enker efter Fæstere i Genhold til Lov af 19de Febr. 1861; derimod findes der i Lovforslaget ingen almindelig Bestemmelse om, at Aftægtspræstationer ere Gjenstand for Udpantning. Jeg vil gjerne indrømme, at dette Forhold maatte høre ind under en anden Paragraf i samme Paragraf, som taler om Naturalpræstationer. Men for at dette Punkt kan staa fuldkommen klart, naar Loven træder ud i Livet, hvor dens Bestemmelser ville faae en særdeles vid Anvendelse, er det, at jeg har tilladt mig at bringe det paa Dmtale, idet denne Præstation fremfor mange andre trænger til at undergives en hurtigere Afgjørelsesmaade end den, der hidtil har været fulgt. Jeg kan tale af Erfaring derom; thi jeg veed, at, naar en gjenstridig Aftægtsyder har villet tilbageholde Aftægtspræstationerne, har det ført til langvarige Forhandlinger først for Forligsmæglerne i Lyendesager — thi det er den første Instant, Sagen henvises til —, og siden for Underretten; men ikke en Gang der har Spørgsmaalet kunnet blive afgjort af Dommeren, men man har maattet lade Sagen afgjøre ved Prokuratorers Mellemkomst. Paa den Maade er det trukket ud i et Aar eller halvandet, og saa har det jo endog staaet gjenstridige Aftægtsydere frit for at appellere Sagen til høiere Instants. Uagtet Aftægtspræstationen er et Betalingsmiddel for Afstaaelsen af en Eiendom, har det saaledes været muligt at tilbageholde den i lang Tid, i over et Aar, ja næsten i to Aar, og det til Trods for, at den Berettigede har Pantet i Eiendommen; Processen er trukken saa længe ud, og i al den Tid har den Paagjældende maattet afse denne for ham høist nødvendige Ydelse. At Lovforslaget ogsaa omfatter dette, betvivler jeg, som sagt, ikke, men jeg har dog tilladt mig at